

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/42/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010601
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3815010601.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti odsúdenému W. H., nar. XX.X.XXXX v I. Z., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.a) Tr.zák., na neverejnom zasadnutí dňa 22. decembra 2016 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. januára 2016, sp. zn. 1Nt/21/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného W. H. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 25. januára 2016, sp. zn. 1Nt/21/2015 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného W. H. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 18.6.2014, sp. zn. 1T/64/2014, právoplatne uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.a) Tr. zák. na skutkovom základe, že bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. novembra 2013 pod číslom konania 3T 228/2013-70, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. decembra 2013, i napriek výzve Okresného súdu Prievidza na nastúpenie výkonu trestu odňatia slobody v trvaní osem mesiacov nepodmienečne v Ústave na výkon trestu odňatia slobody llava s termínom nástupu najneskôr do 28. februára 2014, ktorú osobne prevzal dňa 13. februára 2014, pričom nepožiadaval o odklad výkonu trestu odňatia slobody a aj napriek tomu, že vedel, že má nastúpiť v termíne stanovenom vo výzve, bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom a odsúdený podľa § 348 ods.1 Tr.zák., § 38 ods.2, § 36 písm.l) a § 37 písm.m) Tr.zák. na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne s tým, že podľa § 48 ods.2 písm.b) Tr.zák. bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej trojdňovej lehote podal sťažnosť odsúdený W. H.. V jej písomnom odôvodnení sám i prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že aj keď okresný súd skonštatoval, že doručka zo dňa 13.2.2014, ktorou mali orgány činné v trestnom konaní - vrátane súdu v súdnom konaní - za preukázané, že výzvu na nástup výkonu trestu prevzal a nerešpektoval ju, nie je síce novým dôkazom, avšak v prebiehajúcom konaní on tvrdí novú skutočnosť, konkrétne, že na označenej doručke nie je jeho podpis. V tomto konaní ide teda novú skutočnosť. Aj keď okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že v pôvodnom konaní si on mal možnosť preštudovať príslušný spis, čo je aj pravdou a podľa zápisnice spis študoval 15 minút, v tom čase však nepredpokladal nezákonné doručenie súdnej zásielky, resp. jej nedoručenie jeho osobe a túto

okolnosť zistil až náhodne v súvislosti s iným trestným konaním. Existuje tu možnosť overenia pravdivosti jeho tvrdenia viacerými dôkazmi, najmä dotazom na slovenskú poštu, komu bola predmetná zásielka naozaj doručená a až v prípade nerozptýlenia pochybností o doručení zásielky zákonným spôsobom je možné vykonať znalecké dokazovanie s cieľom zistenia, či podpis na doručenke je alebo nie je jeho podpisom. Na základe uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol s vyslovením právneho názoru, že ním uvádzané skutočnosti na povolenie obnovy konania sú skutočnosťami, ktoré boli súdu skôr neznáme.

Prokurátor sa k dôvodom sťažnosti odsúdeného W. H. písomne nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 9. mája 2016, na neverejnom zasadnutí dňa 22. decembra 2016 preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného W. H. nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V konaní o povolení obnovy nie je však možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 ods. 1 až 3 Tr. por. treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa, nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Okresný súd správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku. V napadnutom uznesení vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočné zrejme nielen to, že odsúdený sa návrhom na obnovu konania domáhal prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o vine a treste odsúdeného napriek tomu, že v konaní o povolení obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva, ale aj to, že podstatné argumenty, okolnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj návrh, boli známe nielen orgánom prípravného konania, ale aj okresnému súdu už v pôvodnom konaní.

Okresný súd v napadnutom uznesení správne poukázal na to, že v pôvodnom konaní predmetom dokazovania, okrem iných okolností, boli aj skutočnosti týkajúce sa doručenia výzvy odsúdenému na nástup do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 29.11.2013, sp.zn. 3T/228/2013 a to dňa 13. februára 2014 do jeho vlastných rúk a preto z hľadiska skutkových zistení preukázaných v pôvodnom konaní nemožno za novú skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na zistenie skutkového stavu a ktorá by mohla sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, považovať odsúdeným

namietanú okolnosť údajného nedoručenia predmetnej výzvy na nástup do výkonu trestu odňatia slobody jeho osobe.

Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdeným uvádzané okolnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr.por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Krajský súd sa preto so záverom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Krajský súd, keďže sa so závermi okresného súdu stotožnil, nepovažoval sťažnosť odsúdeného W. H. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.